

12. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 23. – 26. května 2019

DIVADELNÍ *ospalý* PLK

2

107 ČERVENÝCH, UHRANÝCH

Divadlo jednoho herce není jednoduchá kategorie. Jdete sám za sebe s kůží na trh.

Aby to klaplo musíte mít dvě věci. Dobrý text a být zatraceně dobrý herec.

A já dnes musím nadšeně zařvat JO! Bylo to tam.

Neskutečně dobrým dramaturgickým počinem a v podstatě i chytrým producerským tahem, bylo spojení čtyř monologů do jednoho jevištního útvaru, který se podařil Zdeňce Kulové a Honzovi Raclavskému pod křídly kroměřížského spolku a společným názvem *Mariáš života*.

Ač vše vzniklo vlastně náhodou, podařilo se jim dát dohromady čtyři postavy, čtyři lidské osudy, které spojuje touha po nalezení štěstí, anebo lépe různých podobách štěstí či smíření se svým osudem.

Zdeňka Kulová si vybrala krátký "výsek" z hry Willy Russela Shirley Valentine a monodrama Aldy Nikolaje Voda a mýdlo, obě v režii Dušana Zakopala.

Jan Raclavský zvolil Trapné konverzace se zvířátky co jsem ojel autora Roba Hayese (ve vlastním překladu) a povídku Lukáše Pavelky Tichej déšť, obojí ve vlastní režii.

Nechce se mi pouštět do porovnávání, kdo z nich byl lepší, protože mohu směle prohlásit, že jsem již dlouho neviděl na ochotnických (a ano i profesionálních) prknech takto skvělou hereckou práci.

Postavy vytvořené oběma představiteli měli neskutečnou sílu sdělení, jejich provedení vedlo (pro mne určitě) k naprostému ztotožnění nejen s dějem, ale s vnitřními pocity postav. Zkrátka a

dobře, byl jsem svědkem výsostně kvalitního hereckého projevu, který přebil všechny možné drobné nedostatky jednotlivých kusů, které byly zmíněny při besedě v kruhu.

Jo, a proč 107 červených? V mariáši totiž platí, že můžete vyhrát, i když vám na ruku přijdou mizerné karty. Jde o to, co zahlásíte a jak to odehrajete. A když zahlásíte 107, musíte si být jistí, že to máte na ruce. Jsou však mistři, kteří to umí uhrát i v případech, kdy to "na ruce" tak jednoznačně nemají. A přesně to jsem dnes viděl. Rozdáno nebylo na jednoznačnou hru, ale Zdeňka i Honza to uhráli. Mistrovských 107 a v červených! A za to se platí dvojnásob!

(vam)

Rozhovor s monologisty Zdeňkou Kulovou a Honzou Raclavským

Usnuli jste někdy v divadle, při čem a co se vám zdálo?

H: Ano, stává se mi to, i když hraju. Naštěstí ne tak často, pokud je to čerstvá inscenace. Usínám na místech, kde je v zákulisí televize se živým přenosem z jeviště nebo mají v zákulisí přímo bar. Dívám se, jak to hezky hrajeme až zapomenu, že mám jít na jeviště.

Zdávají se vám sny, jaké a opakují se?

H: Ne.

Jaký je váš divadelní sen?

H: Zahrát si se Zdeňkou Kulovou

Z: Já mám splněno. Mým snem bylo, zahrát si na nových prknech kroměřížského divadla a s Honzou Raclavským.

(rozmlouvala Šimča, zapsala Janička)

festivalové
ospalé
fotostřípky

ABSURDNÍ PARADOX

Audience je jednoaktové tragikomické absurdní drama Václava Havla z roku 1975. Hlavní postavou je Ferdinand Vaňka, intelektuál, který je přinucen pracovat v pivovaru. Vaňka si předvolá jeho nadřízený, sládek, který je na naprosto odlišné úrovni. Herci z Divadelního studia Viktorka - Roman Uwe Jurán a Jack Leško se s tímto kumštem poprali naprosto skvěle. Sládek, jakožto postava, která má v inscenaci většího textu, působil autenticky a suverénně.

Jeho bravurní herecký výkon se mohl opírat o herecký výstup Ferdinanda Vaňky, který svým střídavým herectvím celou inscenaci podpořil. Uplatnil se tak princip, že méně je někdy více. Jde vidět, že se herci s inscenací popasovali po svém a snažili se své postavy do hloubky pochopit. Holešovský soubor rovněž myslí i na detaily. Je třeba ocenit, že k inscenování přistupovali s rozvahou a vlastními nápady. Každá rekvizita zde má svoje místo a všechno bez problémů zapadá. Hra inspirovaná vlastní zkušeností Václava Havla je tragikomickým odrazem absurdnosti totality. Holešovským hercům se podařilo toto sdělení přenést na diváky. To jsou teda paradoxy!

(maš)

OSPALÉ VÝKŘIKY Z KRUHU

Já žádný názor nemám a přesto jsem ho změnil.

Zaplatili 200 a mohli to odehrát!

"Já ti ho tam našroubuju" je typická italská písnička.

Máte frustrovanýho šéfa a jste frustrovaný v práci.

Máte frustrovanýho prezidenta a jsme frustrovaný všichni!

Nechcete se mnou do Německa? Promiňte, já jsem někdy děsně vtipnej.

Průtokový ohříváč piva, to je skvělá věc.

Doporučuji cévkování, to můžete zůstat sedět!

Rozhovor s Jackem Leškem, představitelem Vaňky, a Romanem Uwe Juránem, představitelem sládky.

Uznali jste někdy v divadle, při čem a co se vám zdálo?

Uwe: Ne!

Jack: Já jenom v kině, v divadle ne.

Zdávají se vám sny, jaké a opakují se?

Jack: Já si sny nepamatuju, takže nevím, jestli se mi vůbec něco zdává.

Uwe: Nepochybně se mi zdávají, ale málokdy vím o čem. Možná se opakují, ale já to nevím.

Jaký je váš divadelní sen?

Jack: Já bych si chtěl zahrát s Bolkem třeba.

Uwe: To je těžká otázka. Takových snů. Takový Peca, zahrát si s Pecou je jeden sen. Potom si ještě zahrát Cyrana z Bergeracu, kterého už jsem hrál, ale až budu starý. Další sen s divadelním studiem se někdy dostat na Hronov. A to tak pro začátek asi stačí.

Fatální selhání ochranky

Po debatě v kruhu po představení Audience museli být zděšení návštěvníci festivalu svědky nechutné drsné hádky neznámého manželského páru. Jak se dostali do sálu, kdo je vůbec vpustil? A proč měli potřebu ventilovat své spory před cizími lidmi zůstává stále nevyřešenou záhadou. Má-li někdo k danému incidentu nějaké relevantní informace, necht' se přihlásí u vedení festivalu. Upozorňujeme, že za informace nebude poskytnuta žádná odměna.

Za finančního přispění:

SPONZOŘI:

PLK vydává DFLC, ředitel: Dr. Vladimír Mátl, zástupce šéfredaktora PaedDr. Jana Hostičková, Míša Vachová, elév Simča, ved. tiskového oddělení: Saša Michajlovič. Fot: Maruška Štěpáníková. Adresa redakce: Klub Starý pivovar Kroměříž. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Produkce: DS Kroměříž
www.divadlokrm.cz nebo www.facebook.com/Divadelni.spolek.Kromeriz